

217, 243, 248, 281, 316, 327, 329, 336, 348 og 381 — hvis Ansøgninger ikke ere anbefalede af vedkommende Kommunalbestyrelser, medens man tidligere som Regel har fulgt den af Landstingets Udvalg i Rigsdags-samlingen 1874—75 opstillede Grundsætning, ikke at give Indfødsret til Ansøgere, som ikke havde kunnet opnaa at blive anbefalede af Byraad eller Sogneraad i de Kommuner, hvori de have nedsat sig, — se Rigsdags-tidende for 1874—75, Tillæg B. Sp. 8.

Der har i Anledning af de her oplyste Forhold hos flere af Udvalgets Medlemmer været megen Betænelighed ved at indstille Forslaget til uforandret Vedtagelse, og den hele Sag har derfor været Genstand for omhyggelig Overvejelse.

Paa den ene Side er det blevet fremhævet, at det er langt lettere for Udlændinge at opnaa Indfødsret i Danmark end for danske at opnaa Indfødsret i Danmarks Nabolande, og at der derfor nok turde være Anledning til at følge den Henstilling, som Landstingsudvalgene gentagne Gange have fremsat: „at stærpe de hidtil fulgte Regler — navnlig med det Hensyn for Dje, at det offentlige Fattigvæsen ikke skal blive bebyrdet med Underhold af indflyttede fremmede.“ Se f. Eks. Rigsdagstidende for 1888—89, Tillæg B. Sp. 88.

Fremdeles er det blevet gjort gældende, at Loven om Alderdomsunderstøttelse dog nærmest er givet for danske, og at man derfor bør være betænkelig ved at give Indfødsret til Udlændinge, som have opholdt sig her i Landet i mange Aar uden at gøre noget Skridt for at blive danske Borgere, men som nu melde sig for at opnaa et Gode, som de ikke have Afgang til i deres Hjemstavn. Man har ment, at, hvis man fremtidig viser samme Liberalitet med Hensyn til Meddelelse af Indfødsret som hidtil, turde der maaske nok være Anledning til at frygte for, at den derved aabnede Afgang til Alderdomsunderstøttelse kunde fremkalde Indvandring ogsaa af saadanne, som man dog

egentlig helst vilde være fri for at have til Medborgere.

Endelig har der ogsaa været meget stor Betænelighed ved at paalægge Kommuner Forsørgelsesret over for Personer, som ikke have kunnet vinde tilstrækkelig Sympati hos vedkommende Borgere til at kunne opnaa Kommunalbestyrelsernes Anbefaling.

Paa den anden Side er det blevet gjort gældende, at det dog ikke gaar an, at lade Anbefaling eller Ikke-Anbefaling fra Kommunalbestyrelsen være absolut afgørende for Spørgsmaalet om Indfødsret, da det dog ikke kan være Meningen, at man skulde lægge Afgørelsen heraf i de kommunale Myndigheders Hænder i Stedet for som nu i Lovgivningsmagtens, saa meget mere som Følgen heraf utvivlsomt vilde blive, at der vilde blive fulgt høist forskellige Grundsætninger i de forskellige Kommuner. Dette er allerede i Aar Tilfældet; thi medens de allerfleste Kommunalbestyrelser synes at have fulgt de samme Grundsætninger som tidligere, er der andre, som principielt have nægtet at anbefale enhver Ansøger, som der efter Kommunalbestyrelsens Mening kunde være Grund til at frygte for at faa ind under offentlig Forsørgelse.

Udvalget har derfor været enig i, at det over for det i Aar foreliggende Lovforslag ikke kan anses for rigtigt at følge den i Rigsdagsamlingen 1874—75 af vedkommende Landstingsudvalg opstillede Grundsætning, at Kommunalbestyrelsens Anbefaling skal være Betingelse for Meddelelse af Indfødsret; men dette har givet Anledning til, at man overhovedet har overvejet, hvorvidt de den Gang i Landstingsudvalgets Betænkning opstillede Regler om, hvad der skal være Betingelse for at opnaa Indfødsret, kunne anses for fuldt fyldestgørende under de nuværende Forhold, og Resultatet af denne Overvejelse er blevet, at man har maattet anse det for rigtigt at udtale, at om de fleste af disse Regler end maa siges at indeholde de almindelige Grundsætninger, som bør følges, kan man dog paa